

Sygn. akt II AKa 242/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Sałata

Sędziowie: SSA Dariusz Kala

SSA Krzysztof Ciemnoczołowski (spr.)

Protokolant: referent-stażysta Patrycja Gałęzowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Dariusza Kuberskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2013 r.

sprawy

R. W.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 13 maja 2013 r., sygn. akt **II K 15/13**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. I. - Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Słupsku rozpoznawał sprawę o wydanie wyroku łącznego wobec **R. W.**, skazanego prawomocnymi wyrokami:

Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 25 września 1997r. w sprawie II K 421/97 za przestępstwo popełnione w okresie od 24 do 30 maja 1997r. za czyn z art. 208 d. k.k., z art. 203 § 1 d. k.k., z art. 11 § 1 d. k.k. w zw. z art. 208 d. k.k. i art. 58 d. k.k. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 3 oraz na karę grzywny w kwocie 300 złotych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 16 lutego 2000r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; postanowieniem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 4 lutego 2002 r. warunkowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary z okresem próby do 4 lutego 2004 r.;

Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 6 grudnia 1999 r. w sprawie IIK 557/99 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 lipca 1999r. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 3 oraz na karę grzywny 10 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 20 złotych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 29 września 2000 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności; postanowieniem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 4 lutego 2002 r. warunkowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary z okresem próby do dnia 4 lutego 2004 r.;

Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 29 sierpnia 2005 r. w sprawie II K 199/05 za przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w dniu 6 grudnia 2004 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 3 oraz na karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 19 grudnia 2007 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności,

Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 26 czerwca 2006 roku w sprawie II K 76/06 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 30 listopada 2004 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący lat 3; postanowieniem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 23 września 2008 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności,

Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 29 sierpnia 2007 roku w sprawie VI K 333/07 został skazany za przestępstwa popełnione:

a/ w dniu 3 grudnia 2006 roku z art. 157 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ w dniu 17 lutego 2007 roku z art. 157 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzono karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat; postanowieniem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 23 września 2008 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności,

Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 4 czerwca 2007 roku w sprawie III K 711/06 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 16 stycznia 2006 roku na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 30 złotych.

Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 26 lutego 2008 roku w sprawie VI K 73/08 za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. popełnione w dniu 17 sierpnia 2007 roku na karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 3 marca 2008 roku w sprawie VI K 82/08 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. popełnione z 02/03 października 2007 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 29 stycznia 2009 roku w sprawie II K 188/08 objęto skazania w sprawach II K 199/05 i II K 76/06, wymierzając karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz w sprawach VIK 333/07 i II K 711/06, wymierzając karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; z wykonania reszty kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności R. W. został warunkowo przedterminowo zwolniony, z wyznaczeniem mu okresu próby do dnia 19 kwietnia 2014 roku.

Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 29 lipca 2009 roku R. W. został skazany w sprawie II K 208/08 za przestępstwo popełnione:

a/ w okresie od 25 lipca 2007 roku do 10 sierpnia 2007 roku z art. 286 § 1 k.k., z art. 270 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ w dniu 10 sierpnia 2007 roku z art. 286 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

c/ w dniu 9 kwietnia 2008 roku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

d/ w dniu 9 lipca 2007 roku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

e/ w dniu 29 marca 2008 roku z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym wymierzone wyżej kary połączono i jako karę łączną wymierzono karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 14 kwietnia 2010 roku w sprawie II K 80/09 R. W. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniach 27 marca, 14 października i 22 października 2008 roku na karę roku pozbawienia wolności.

Wyroki w sprawach II K 208/08 i II K 80/09 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 14 września 2010 roku w sprawie II K 327/10, którym wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012 roku R. W. warunkowo przedterminowo zwolniono z okresem próby do dnia 19 kwietnia 2014 roku.

Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 15 lutego 2012 roku w sprawie II K 51/11, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 sierpnia 2012 roku w sprawie II AKa 252/12, za przestępstwa popełnione:

a/ w okresie od połowy 2007 roku do 26 listopada 2008 roku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na karę roku pozbawienia wolności,

b/ w okresie od połowy 2007 roku do 26 listopada 2008 roku z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności,

przy czym wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

***

Wyrokiem łącznym z dnia 13 maja 2013 roku, sygn. akt II K 15/13, Sąd Okręgowy w Słupsku orzekł:

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec R. W. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach w sprawie VI K 82/08 oraz w punktach 1, 2 i 4 wyroku Sądu Rejonowego w Chojnicach w sprawie II K 208/08 i w ich miejsce wymierzył karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec R. W. kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt 3 i 5 wyroku Sądu Rejonowego w Chojnicach w sprawie II K 208/08, wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach w sprawie II K 80/09 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku w sprawie II K 51/11 i w ich miejsce wymierzył karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego, obejmującego skazania w sprawach II K 421/97, II K 557/99, II K 199/05, II K 76/06, VI K 333/07, III K 711/06 i VI K 73/08.

Wyrok zawiera ponadto rozstrzygnięcie o kosztach sądowych.

***

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej kary łącznej, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na uznaniu, że nie ma podstaw do zastosowania przy wydaniu wyroku zasady pełnej absorpcji orzeczonych kar i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kar z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się bezzasadną w stopniu oczywistym.

Kontrola instancyjna nie doprowadziła do ujawnienia okoliczności uzasadniających uchylenie lub zmianę zaskarżonego wyroku, i to zarówno wśród uchybień podnoszonych w apelacji, jak i ewentualnych wadliwości, podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Oczywiście nietrafnym jest podnoszony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż wnioskowanie, które doprowadziło Sąd Okręgowy do ustalenia wymiaru kar łącznych, było w pełni prawidłowe. Sąd ten właściwie określił granice kary łącznej, a mankament w postaci zbędnego zapisu w przypadku drugiego ze zbiegów przestępstw o treści: „pozbawienia wolności do 5 lat” należy traktować jako oczywistą omyłkę pisarską, skoro nastąpił bezpośrednio po słowach: „do 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności”, a więc po poprawnym określeniu górnej granicy kary łącznej (s. 7 uzasadnienia).

Na s. 8 uzasadnienia Sąd Okręgowy wyczerpująco i w pełni trafnie powołał zasadnicze kryteria, jakimi stosował się przy ustalaniu wymiaru kar łącznych. Nie mogą budzić żadnych zastrzeżeń poglądy wyrażone przez sąd a quo, iż kara łączna winna być „podsumowaniem działalności przestępczej”, a przy jej wymiarze nie rozstrzyga się ponownie o stopniu społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, lecz kładzie nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć nowo wymierzana sankcja. Sąd orzekający nie popełnił również błędu przyjmując założenie, iż kara łączna nie powinna być „premią” w tym sensie, że popełnienie większej liczby przestępstw winno skłaniać do odstępstwa od absorpcji, stanowiąc negatywną przesłankę prognostyczną i uzasadniając priorytet zasady asperacji.

Prawidłowe są ustalenia sądu a quo na s. 9 uzasadnienia, dotyczące związków między poszczególnymi zbiegającymi przestępstwami i ich wpływu na wymiar kary łącznej. Na aprobatę zasługuje szczególnie ocena, iż zastosowanie zasady asperacji uzasadniało godzenie kolejnymi przestępstwami w różne dobra prawem chronione.

Wreszcie trafnym jest pogląd Sądu Okręgowego, zgodnie z którym zastosowania absorpcji nie uzasadniała pozytywna opinia z zakładu karnego, gdyż odbyte dotychczas kary okazały się wprawdzie skutecznymi, lecz nie jest to skutek „w pełni pożądany” (s. 8-9 uzasadnienia).

Powołane wyżej oceny Sądu Okręgowego są co do zasady zgodne z utrwalonymi poglądami judykatury, zaś in concreto znajdowały uzasadnienie w treści ujawnionego materiału dowodowego. Wnioskowanie sądu orzekającego przebiegało w sposób swobodny, a nie dowolny (art. 7 k.p.k.), o czym świadczy tok rozumowania, wyczerpująco zaprezentowany w treści uzasadnienia.

Podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, apelująca nie wskazała na konkretne błędy w dochodzeniu przez sąd a quo do określonych ocen. Tymczasem tylko stwierdzenie tego rodzaju nieprawidłowości może skutkować uznaniem, że mamy do czynienia z błędem dowolności jako postacią błędu w ustaleniach faktycznych (podobnie - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26.07.2007r., sygn. akt IV KK 175/07, OSNKWwSK 2007/1/1738). Wyrażone w środku odwoławczym stanowisko stanowi zatem jedynie polemikę z ocenami, dokonanymi przez sąd orzekający.

Odnosząc się do poszczególnych argumentów obrońcy, sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Powołanie się w uzasadnieniu apelacji na zasadę, zgodnie z którą przy wydawaniu wyroku łącznego nie należy ponownie rozważać tych samych okoliczności, które leżą u podstaw orzeczenia kar jednostkowych, należy ocenić jako

zbędne w sytuacji, gdy lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje, iż ustalając wymiar kary łącznej sąd a quo nie brał pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kary za poszczególne przestępstwa (s. 8 uzasadnienia).

Nie sposób zgodzić się z obrońcą, iż pomiędzy przypisanymi skazanemu czynami zachodzi bliski związek przedmiotowy, gdyż czyny te są przestępstwami podobnymi, popełnionymi przeciwko tym samym dobrom chronionym prawem. Pogląd ten nie przekonuje, gdyż apelująca nie przytoczyła ani żadnych konkretnych argumentów na jego poparcie, ani też nie podjęła chociażby próby zdyskontowania rozumowania zaprezentowanego na s. 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Skoro zatem pierwszy ze zbiegów realnych obejmował występki przeciwko mieniu i przeciwko wiarygodności dokumentów, zaś drugi przeciwko mieniu, przeciwko wiarygodności dokumentów, przeciwko obrotowi gospodarczemu oraz przeciwko zdrowiu społeczeństwa, to godzenie przez skazanego przypisanymi mu zachowaniami w różne, a nie tożsame rodzaje dóbr prawem chronionych, ma charakter oczywisty. Tym samym przeciwnie, całkowicie gołosłowne stanowisko apelującej, nie może skutecznie dowodzić wadliwości poczynionych w tym względzie przez sąd a quo ustaleń faktycznych.

Nie zasługiwała na uwzględnienie argumentacja obrońcy, związana z pozytywną opinią, wystawioną skazanemu przez dyrektora zakładu karnego. Dokonując ustaleń faktycznych sąd orzekający brał pod uwagę treść powołanej opinii, rzeczowo i wnikliwie odnosząc się do niej i formułując na tej podstawie prawidłowe wnioski (s. 8-9 uzasadnienia). Pogląd apelującej, że pozytywna opinia nie została uwzględniona przez Sąd Okręgowy „należycie”, stanowi wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi. Autorka apelacji zdaje się nie dostrzegać, że stosując zasadę asperacji, sąd orzekający wziął pod uwagę postępy w procesie resocjalizacji skazanego, odrzucając możliwość absorpcji ze względu na popełnienie przez skazanego większej liczby przestępstw (s. 8 apelacji). Zatem stanowisko obrońcy ma charakter wybiórczy, gdyż pomija element wielości przestępstw. Tymczasem ugruntowany charakter ma pogląd judykatury, iż popełnienie przez skazanego więcej niż dwóch przestępstw stanowi istotny czynnik prognostyczny, przemawiający za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20 września 2001 r., II AKa 154/2001, Prok. i Pr. 2002/4 poz. 26). Taka argumentacja w realiach niniejszej sprawy, wobec wielokrotnej karalności skazanego, nabiera szczególnego znaczenia.

Wbrew stanowisku obrońcy, wyrażonemu w końcowej części uzasadnienia apelacji, orzeczone przez Sąd Okręgowy kary łączne, nie są karami rażąco niewspółmiernie surowymi. Z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia dopiero, gdy różnica pomiędzy karą sprawiedliwą a wymierzoną jest tak istotnie duża, że wprost „bije w oczy” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14.10.2008 r., sygn. akt II AKa 132/08, wyrok Sądu Najwyższego z 30.09.2003 r., sygn. akt SNO 56/03). Tak więc do uchybienia przewidzianego w art. 438 pkt 4 k.p.k. dochodzi wówczas, gdy z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Kary łączne pozbawienia wolności wymierzone przez Sąd Okręgowy tego warunku nie spełniają już choćby dlatego, że w przypadku każdego ze zbiegów przestępstw pozostają bliżej dolnej, niż górnej granicy dopuszczalnego wymiaru kary łącznej. Zatem są z pewnością karami wyważonymi i relatywnie łagodnymi, co stanowi przeciwieństwo zarzucanej rażącej surowości. Oczywiście bezzasadnym jest argument obrońcy, iż – cyt.: „wysokość kar łącznych orzeczonych w stosunku do skazanego jest daleka od dolnej granicy przy wydawaniu zaskarżanego wyroku łącznego”. Takie sformułowanie, pomijając pewną nieporadność stylistyczną, niewątpliwie nie oddaje sytuacji, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, gdyż orzeczone kary łączne są w sposób oczywisty „dalekie” od górnej granicy ich dopuszczalnego wymiaru, pozostając przy tym bliżej granicy dolnej. Nie sposób uznać za rażąco surowość wymierzenia za każdy ze zbiegów przestępstw kary pozbawienia wolności o 8 miesięcy wyższej od dolnej granicy zagrożenia, skoro w skali wyznaczonej granicą górną istniała możliwość orzeczenia w przypadku pierwszego zbiegu kary surowszej o 2 lata i 4 miesiące, a w przypadku drugiego zbiegu kary surowszej o 3 lata od kary orzeczonej.

Przeciwieństwa powyższego stanowiska nie dowodzi podnoszona przez obrońcę okoliczność, iż skutkiem wydania zaskarżonego wyroku łącznego, jest konieczność odbycia przez skazanego kar pozbawienia wolności w łącznym

wymiarze 5 lat i 11 miesięcy (suma obu wymierzonych kar łącznych), podczas gdy przed jego wydaniem skazany miał do odbycia kary w łącznym wymiarze 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na wstępie należy wyrazić zapatrywanie, że skoro skutkiem wydania wyroku łącznego jest wydłużenie ponad pięcioletniego okresu izolacji o zaledwie 3 miesiące, to różnicy tej nie sposób oceniać w kategoriach surowości rażącej, a więc drastycznej, jaskrawej lub widocznej już na pierwszy rzut oka.

Odpierając pogląd obrońcy, sąd ad quem nie aprobuje spotykanego w judykaturze poglądu, że w wyroku łącznym obejmującym wyroki, w których wymierzono karę łączną lub kary łączne, łączy się wprawdzie kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, ale ze względu na prawomocność rzeczy osądzonej granice nowej kary łącznej wyznaczają także poprzednie kary łączne lub kara łączna (zob. wyrok SN z dnia 22.03.1973 r., I KR 425/72, OSNKW 1973/7-8/96, wyrok SN z dnia 06.09.2000 r., III KKN 340/00, LEX nr 51106; wyrok SN z dnia 22.06.2004 r., V KK 50/04, LEX nr 109520, nadto na gruncie Kodeksu karnego z 1969 r. - wyrok SN z dnia 25.07.1972 r., V KRN 285/72, Biul. SN 1972, nr 11, poz. 131).

Nie aprobując powyższych poglądów, sąd odwoławczy stoi na stanowisku zgodnym z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy, zgodnie z którym jednoznacznie językowo brzmienie art. 86 § 1 k.k. zobowiązuje sąd do rozwiązania kary łącznej orzeczonej w uprzednim wyroku łącznym i wymierzenia nowej kary łącznej w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych orzeczonych tymi wyrokami do sumy kar orzeczonych za poszczególne przestępstw, w związku z czym nie ma żadnych podstaw do zaakceptowania tezy, że "granice nowej kary łącznej wyznaczają także poprzednie kary łączne" (zob. wyrok SN z dnia 21.08. 2007 r., II KK 96/07, Biul. PK 2007/15/5). Sąd Apelacyjny aprobuje również pogląd Sądu Najwyższego, iż granice wymiaru kary łącznej, określone w art. 86 § 1 k.k. in principio obowiązują zarówno w wypadku jednoczesnego orzekania tej kary, jak i w wypadku orzekania jej w wyroku łącznym - niezależnie od tego, czy wyrokami podlegającymi łączeniu orzeczono wyłącznie kary za poszczególne przestępstwa, czy także kary łączne (zob. postanowienie SN z dnia 04.07.2007 r., V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74).

Do akceptacji powołanych wyżej poglądów judykatury skłania w szczególności argumentacja, zgodnie z którą pogląd przeciwny nie znajduje uzasadnienia w prawidłowej wykładni art. 86 § 1 k.k. Oto bowiem Sąd Najwyższy trafnie dostrzegł, że za ratio legis powołanego przepisu nie jest działanie na korzyść skazanego, gdyż nie wynika to z samego jedynie faktu ustalenia w tym przepisie określonych granic wymiaru kary łącznej. Rozwiązanie to pozwala bowiem na wymiar kary w przedziale od absorpcji do kumulacji, a nie wyłącznie z korzyścią dla skazanego, tj. na zasadzie absorpcji czy asperacji, (zob. postanowienie SN z dnia 04. 07. 2007 r., V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74). Ujmując powyższe zagadnienie inaczej - art. 86 § 1 k.k. nie wyklucza możliwości wymiaru kary łącznej na zasadzie kumulacji, co stoi w sprzeczności z tezą, iż istnieje ustawowe wymaganie orzekania kary łącznej w sposób korzystny dla skazanego (zob. postanowienie SN z 21. 08. 2007 r., II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6).

Aprobując powołane poglądy, Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, iż w pewnych wypadkach wymierzenie kary łącznej może prowadzić nawet do pogorszenia sytuacji skazanego, a nie stoją na przeszkodzie ani przepisy ustawy, ani standardy konstytucyjne, ani standardy określone w ratyfikowanych umowach międzynarodowych chroniących uniwersalne prawa i wolności człowieka (podobnie: postanowienie SN z 01. 10. 2002 r., V KK 73/02, LEX nr 56827)

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że brak było podstaw do uwzględnienia omawianego argumentu obrońcy. Orzekając kary łączne w granicach od absorpcji do kumulacji, sąd a quo nie naruszył żadnej z norm prawa karnego materialnego, prawidłowo stosując przepis art. 86 § 1 k.k. Poszczególne kary łączne orzeczono z zastosowaniem asperacji, przy czym - przy uwzględnieniu okoliczności korzystnych dla skazanego (opinia z z zakładu karnego) - ich wymiar określono bliżej dolnej dopuszczalnej granicy orzekania. To, że skutkiem wydania wyroku łącznego jest pogorszenie sytuacji skazanego, nie było następstwem oceny dowolnej, gdyż dokonując „podsumowania działalności przestępczej skazanego”, sąd orzekający powołał się na względy prognostyczne, wynikające z wielości popełnionych przestępstw oraz zachodzących między nimi związków. Wreszcie okoliczność, że wyrok łączny oznacza dla skazanego izolację dłuższą o 3 miesiące, nie upoważnia to oceny, że surowość wyroku łącznego ma charakter rażąco niewspółmierny.

W efekcie powyższych rozważań, sąd ad quem stanął na stanowisku, że zaskarżony wyrok zapadł bez uchybień, przewidzianych treścią art. 438 pkt 1, 3 lub 4 k.p.k.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się również okoliczności, mogących uzasadniać zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść skazanego lub jego uchylenie niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 440 k.p.k.). Przede wszystkim bowiem kary łączne orzeczono w zgodzie z przepisami prawa karnego materialnego, w następstwie prawidłowych ustaleń faktycznych, a ich wymiar z pewnością nie jest rażąco niewspółmiernie surowy (por. wcześniejsze rozważania). Nadto wielość popełnionych przez skazanego przestępstw, za które orzeczono kary łączne, przemawia za przyjęciem, iż ogół jego przestępczej działalności świadczy o jego niepoprawności, wynikającej z nieskuteczności wcześniej stosowanych kar. Stąd też do postulatów skrócenia okresu izolacji skazanego należy podchodzić z najwyższą ostrożnością, zarazem dostrzegając konieczność odbywania przez niego kary przez odpowiednio długi czas, gwarantujący większą niż dotychczas skuteczność działań z zakresu prewencji indywidualnej.

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy uznał apelację wywiedzioną przez obrońcę skazanego za bezzasadną i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Na podstawie § 14 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu należało zasądzić na rzecz obrońcy skazanego kwotę 147,60 zł. w tym należny podatek VAT, z tytułu nieopłaconej prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, albowiem nie posiada on majątku ani dochodów.